

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomus ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Peregrinus terræ. Fasciculus Myrrhæ Siue Considerationes Variæ Super
Plagas Et Vulnera Christi D.N. Itinerarium. Seraphinus. Civis coeli

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 1. De Memoria Iudicij Vniversalis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49469](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49469)

PEREGRINI
TERRÆ

seu

Preparationis ad bonam mortem.

LIBER QUINTVS.

Memoria Iudicii Vniuersalis.

CAPUT I.

Lurimæ sunt veritates à sancta
strâ fide traditæ, & vt docet Augu-
nus, in Scriptura sacra reuelatæ.
omnes opere ipso adimpletas & ver-
catas vidimus: inter has nihil
vna est nondum in effectum ete-

infallibiliter suum sortietur effectum, & verificabitur
est ea, quæ de Iudicio ultimo vniuersali per-
s. Augus. Promisit Deus per suos Prophetas, quod erit Eccl-
videtur, quod est: quod non erunt idola, & videtur
non sunt. Scriptum est de Iudæis, quod perdituri san-
gnum: & de Hæreticis, quod erunt, & verum qui
zur. Scriptum est de die Iudicii, & sine dubitatione
mies. Quia qui in omnibus verum dixit, non potest
quo fallere. Unde concludit idem Augustinus

uilibet, dum tempus est, declinet à malo, & faciat bonum, ut in die iudicii securus sit, & reperiatur quietus absque remorsu malæ conscientiæ. Hoc igitur primum punctum est, quod, antequam progrediamur, supponendum est: nimirum, post particulare veniet iudicium vniuersale. Veritas fidei est nondum, instar aliarum, verificata, sed necessariò verificanda: *Statutum est hominibus semel mori: post hoc iudicium.* Quemadmodum Deus certo ac indispensabili suo determinauit decreto, vt omnes homines subiecti sint morti: ita eodem sancit decreto, & voluit omnes subiicere iudicio, & particulari in fine vitæ, & vniuersali in fine Mundi. Noli exultare, cum morte fore terminandos dolores & miseria: *post hanc iudicium:* neque credas, velim, sufficere iudicium particulare: *post hoc iudicium* aliud superest, quod particularis iudicii quasi supplementum erit: in hoc enim solum iudicatur anima, in illo anima & corpus simul iudicabitur, & debita eis attribuetur sententia, aut præmii, aut pœnæ. *Vt vnum abijt, & ecce veniunt adhuc duo vix post hac.* Peccator extremum malum iudicii particularis iam in morte subiuit: adhuc superueniunt duo alia vix, seu mala, nempe, vix iudicii vniuersalis, & vix pœnæ æternæ. O vix triplicatum triplicatae miseriae in summo malo! O vtinam hæ tres syllabæ indelebili caractere cordi nostro insculperentur! Considerationis huius occasione non peccatores duntaxat, verum etiam sanctissimi contremuere viri: *Quoties diem illum considero, toto corpore contremisco,* dicebat S. Hieronymus, q. d. quoties illud secundum vix iudicii vniuersalis, quod subsequetur tertium vix pœnæ æternæ, considero, semper præ nimio timore & pauore toto contremisco corpore. Quapropter (pergit idem Sanctus) vt die illo benè dispositus inueniat, nunquam à mente mea discedit iudicii vniuersalis seria cogitatio, vitam illius semper habeo memoriã: *Et si uè comedo, si uè bibo, si uè aliqua aliud facio, semper videtur illa uox terribilis insonare in auribus meis: Surgite mortui, uenite ad iudicium.* De hac igitur veritate tam certâ, quam certa & infallibilis est fides nostra; tam terribili, quam terribilis est pœnæ æternitas, quam in se continet.

Heb. 6.4. Carhus.

Apoc. 12.

S. Hieron.

K § modò

COYSII
DEREI
29. II
OV

modo tractabimus. Et ut materia eò perfectior sit
maiores lectori conferat utilitatem, non solum de
iudicio, sed etiam de iis, quæ illud præcedent, discuti
instituemus; sunt autem quatuor:

Primum est de commotione & turbatione omnium
creaturarum: secundum de renouatione Vniuersi
ante igne: tertium de resurrectione mortuorum; quor
um & ultimum est de Iudicio.

De commotione & turbatione vniuersi
sali, quæ præcedet Iudicium.

CAPUT II.

§. Reg. 17. **A**ngelus Domini quâdam vice apparuit Eliaz, et
dixit: Dispone te, ad te Deus veniet, tibi locutus
sed aduerte, non palam, sed clandestinè adueniet sub
bra alicuius creaturæ. Subitò Elias in loco humido
deuoto compositus expectauit aduentum Dei: & ex
uentum vehementem transeuntem conspexit. Spiritus
granda, & fortis, subuertens montes, & conterens petras.
Prodiit Propheta existimans sub vento hoc vehementer
latere Deum, qui sibi locuturus esset; Tunc dixit ei An
gelus: siste gradum, & noli decipi: Non in commotione
Dominus: sub hoc ventorum furore non latet Deus. Eo
dem modo post ventum comparuit magnus terræ motus,
et post terræ motum magna vorago ignis. Et tunc
respondit Angelus: Non in commotione Dominus
in igne Dominus. Denique post ignem exiguus & placidus
accessit ventus suauem spirans auram. Tunc Ange
lus: Post ignem sibilus aura tenuis, & ibi Dominus.
Hanc doctrinam, quam Angelus manifestauit Eliaz, mag
num nobis inouitur mysterium: & est, quod modum
procedendi Dei, quæ seruat nostris temporibus, multum
differt ab eo, quem ostendet in fine Mundi. Modò
& conuersatur nobiscum in sibili aura tenuis, benignè
placide & misericorditer. Tunc in spiritu, in commo
tione, in igne, cum seueritate, rigore & iustitia. Tunc
Ang.